

La Isona i el regalet del Ratolí Pérez

La Isona, una nena de sis anys amb un somriure brillant i molta curiositat, havia notat que les seves dues dents de dalt es movien des de feia uns dies. Cada vegada que menjava una poma o una galeta, sentia com les dents ballaven dins la seva boca. “Mare, mira! Aviat em cauran les dents!” va exclamar, emocionada, mostrant el seu somriure tort a la seva mare.

Una tarda, mentre jugava al parc amb la seva germana gran, la Laia, la Isona va notar alguna cosa estranya. De cop i volta, una de les seves dents va caure!

“Laiaaaa!” va cridar la Isona emocionada, mostrant-li la dent que sostenia a la mà. “M’ha caigut la dent!”

La Laia, sempre atenta i protectora amb la seva germana petita, li va somriure. “Aquesta nit has de posar la dent sota el coixí perquè el Ratolí Pérez la vingui a buscar!”

La Isona estava encantada amb la idea. Però encara més sorprenent va ser que, just abans d’anar a dormir, la seva segona dent també va caure. “Dues dents en un sol dia!”, va dir ella, amb els ulls com plats. “Segur que el Ratolí Pérez em portarà alguna cosa molt especial!”

Aquella nit, abans de ficar-se al llit, la Isona va posar amb molta cura les seves dues dents sota el coixí. “Espero que el Ratolí Pérez no se les oblidi!” va dir amb un somriure una mica desdentat.

Va costar que la Isona s’adormís, ja que estava molt emocionada, pensant en què li portaria el Ratolí Pérez. Finalment, amb els ulls pesants, es va quedar adormida.

L’endemà, la Isona es va despertar molt d’hora i ràpidament va posar la mà sota el coixí. “Ha vingut, ha vingut!”, va cridar emocionada. En lloc de les seves dues dents, va trobar una petita bosseta suau.

Quan la va obrir, es va trobar dues sorpreses meravelloses: un collaret delicat amb una petita estrella platejada que brillava sota la llum del sol que entrava per la finestra, i una pinça pels cabells amb una flor de colors vius.

“Guaita, Laia!”, va cridar la Isona, corrent cap a la seva germana. “Mira el que m’ha deixat el Ratolí Pérez!”

La Laia, amb un somriure, va observar els regals. “És preciós, Isona! Ara tindràs un collaret màgic que brillarà sempre que somriguis, i una pinça que farà que els teus cabells sembli de princesa.”

La Isona es va mirar al mirall, posant-se el collaret al coll i la pinça als cabells. “M’encanta! Ara semblo una fada de veritat!”

Aquell dia, la Isona va sortir a jugar amb els seus amics, ensenyant a tothom el seu nou somriure sense dents i els regals especials que li havia portat el Ratolí Pérez. Però el que més li agradava de tot era la màgia d’aquella nit i la sorpresa que el Ratolí li havia deixat.

I així, la Isona va aprendre que cada vegada que una dent es mou o cau, no només és un signe que està creixent, sinó també una

oportunitat per somiar i rebre petits regals màgics.